

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **R. M.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Petrášem
sídlem 2. května 7134, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **A. V.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 10. 2018, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že 7. 10. 2017 ve Vsetíně na ulici T. X v bytě v budově č. p. X rukama srazil na zem poškozenou a rukama ji držel na zemi, čímž

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil hrubého jednání (výrok Ia). Dále se žalobce měl přestupku dopustit tím, že 14. 10. 2017 kolem 21. h ve Vsetíně na ulici T. X v bytě v budově č. p. X silně uchopil za ruku poškozenou, poté ji shodil na postel a sedl na ni, čímž úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil hrubého jednání (výrok Ib). Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a paušální náhrada nákladů správního řízení 1 000 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a porušení zásady *in dubio pro reo*.
4. Správní orgány zjistily skutkový stav neúplně a nesprávně a nevypořádaly se dostatečně s provedenými důkazy. Městský úřad se nezabýval rozporem ve výpovědi poškozené, že si měl žalobce bez jejího vědomí nechat udělat klíče od jejího bytu, přitom poškozená klíče žalobci sama dala, jak uvedla při jednání 22. 10. 2018. Žalobce namítal, že poškozená nemluví pravdu a pokaždé vypovídá jinak, s tím se však městský úřad nevypořádal. Poškozená Policii ČR (dále jen „policie“) sdělila, že má problémy se svým přítelem, se kterým již delší dobu nevychází, dnes došlo k tomu, že ji silně chytil za ruku a sebral jí kabelku s klíči od bytu, které jí schválně odmítal vrátit, ale před příjezdem hlídky policie jí věci vrátil, k dalšímu napadání již nedocházelo a žádné zranění ani újma na majetku poškozené nevznikly. Teprve následně poškozená vytvořila detailní verzi událostí. Správní orgány nepřipustně odůvodňují jednání poškozené tím, že byla údajně rozrušená. Správní orgány pomíjí, že policii volali na popud žalobce, protože poškozená vůči žalobci byla agresivní a slovně ho napadala. Žalobce nesouhlasil s tím, jak správní orgány situaci zlehčovaly a argumentovaly zkušenostmi z jiných přestupkových řízení. Rozdílné verze a přístup poškozené jsou zaznamenány na zvukových nahrávkách.
5. Správní orgány neobjasnily, proč uvěřily rozporným výpovědím poškozené a neuvěřily výpovědi žalobce, která je od počátku řízení stejná a logická. Přitom správní orgán konstatoval, že v případě žalobce a poškozené jde o tvrzení proti tvrzení.
6. Žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v tom, že se spokojily pouze se svědeckými výpověďmi osob, které jsou v příbuzenském poměru s poškozenou – otce L. V. a nezletilého syna D. B. Ze záznamu výpovědi poškozené vyplývá, že výpověď svého nezletilého syna opravuje a napadá pracovníci OSPOD, že výpovědi jejího syna zaprotokolovala špatně. Takový výslech je nepoužitelný, protože poškozená syna instruovala o tom, co by měl při výslechu říkat. Otec poškozené vypověděl, že se mu jeví nepravděpodobné, že by chtěl žalobce poškozenou jakkoliv úmyslně napadnout a s tím se správní orgány vůbec nevypořádaly. Správní orgány opakovaně odmítly výslech zasahujících policistů, i když šlo o jediné nezávislé osoby. Správní orgány tak zkrátily žalobce na jeho právu na obhajobu a porušily povinnost provádět důkazy jak v neprospěch, tak ve prospěch obviněného. Právě výslech zasahujících policistů mohl správním orgánům pomoci objasnit psychický i fyzický stav poškozené bezprostředně po údajném hrubém jednání. Správní orgán se pustil do úvah o tom, že poškozená mohla být ve stresu, a proto neuvedla policistům vše. Nelze však vyloučit to, že poškozená ve stresu nebyla a naopak policejní hlídce uvedla vše, přičemž její následné „doplnění“ výpovědi bylo zcela smyšlené a účelové. Výslech policistů minimálně mohl pochybnosti vyvrátit a přispět k potřebnému zjištění stavu věci. Závěry o psychickém rozpoložení poškozené po údajném hrubém jednání žalobce správní orgán vyvozoval pouze ze svých domněnek a z navzájem si odporujících tvrzení poškozené. Žalobce zarazilo, proč správní orgán neprovedl výslech policistů, když nařizoval nespočet náročných ústních jednání a prováděl

veškeré důkazy navrhované poškozenou. Poškozená reagovala na návrh žalobce na provedení výslechu policistů tak, že policisty označila za lháře, které žalobce zmanipuloval. Poškozená podle zvukových záznamů policejní zápisu zpochybňovala několikrát. Vadou řízení bylo, že správní orgány se nezabývaly obranou žalobce a jeho tvrzením, že to byla právě poškozená, kdo žalobce neustále slovně napadal a vyhazoval z bytu. Obvinění žalobce ze spáchání přestupku proti občanskému soužití je vyvrcholením dlouhodobé psychické šikany ze strany poškozené, která se nechová jako oběť a veškerý její projev vůči žalobci je agresivní a vynucuje si jeho potrestání, což je velmi netypické chování pro někoho, kdo je obětí hrubého chování. Správní orgány se tím nezabývaly a „slepě“ věřily poškozené i přes všechny rozpory v jejích výpovědích.

7. V době přestupkového řízení současně probíhalo soudní řízení ve věci péče o nezletilou K. M., narozenou X, která je dcerou žalobce a poškozené. Žalobce se důvodně domnívá, že tvrzení poškozené vůči němu jsou účelová a smyšlená, neboť jediným zájmem, který poškozená sleduje, je poškození žalobce v řízení ve věci péče o jejich nezletilou dceru. Spojitost se svým tvrzením vidí žalobce i v čestných prohlášeních sousedů poškozené, kteří prohlašují, že poškozená vzorně pečuje o nezletilou dceru. Poškozená tato čestná prohlášení nechala založit do spisu, i když takové důkazy s projednávaným přestupkem nesouvisí. Žalobce měl s poškozenou problémy při přebírání nezletilé dcery, kdy se poškozená chovala nepřiměřeně i před nezletilou dcerou. Časté byly výkyvy nálad a chování poškozené a nebylo možné se předem nachystat na to, jak bude předání probíhat. Situace zašla tak daleko, že OSPOD žalobci nabídl odbornou pomoc psychoterapeuta a asistované předávání dítěte mezi rodiči. Žalobce navrhl k důkazu zápis z OSPOD městského úřadu ze 17. 5. 2017, přiložené zvukové nahrávky a zvukové záznamy z přestupkového řízení.
8. Správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy. Největší rozpor s touto zásadou spočívá v pochybnostech o vině žalobce, tyto pochybnosti správní orgány nedokázaly odstranit, a dále v nedostatečném zajištění důkazů, které by prokázaly jeho nevinu, i když je žalobce opakovaně navrhoval. Správní orgány založily rozhodnutí pouze na řetězci nepřímých důkazů, přičemž nelze mít za prokázané, že žalobce byl pachatelem přestupků.
9. Správní orgány nerozhodly v souladu se zákonem, protože nerozhodly bezodkladně, nejpozději ve lhůtě do 60 dnů ode dne zahájení řízení 20. 11. 2017. Rozhodnutí o přestupku bylo vydáno až 24. 5. 2018, jednalo se o průtahy.
10. Protože v řízení nebylo prokázáno, že se projednávaný skutek stal a že ho spáchal žalobce a správní orgány rozhodnutí nepodložily jednoznačnými a dostatečně přesvědčivými důkazy, měly řízení v souladu se zásadou *in dubio pro reo* zastavit. Skutečnost, že se žalobce přestupku dopustil, není nejpravděpodobnější verzí rozhodného skutkového děje. Důkazní břemeno o spáchání přestupku nese správní orgán a neunesl ho, protože neprokázal jednotlivé znaky skutkové podstaty přestupku. Žalobce se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se jednání nedopustil. K tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, obviněnému stačí rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil.
11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že některé žalobní námitky se shodují s námitkami, které žalobce uváděl již v průběhu správního řízení, a některé z nich byly vypořádány v napadených rozhodnutích, na která žalovaný plně odkázal. Žalovaný nadále trval na tom, že jednání žalobce bylo přestupkem a považoval důkazy shromážděné městským

úřadem za dostatečné, stejně jako zjištění stavu věci, o kterém nebyly důvodné pochybnosti. K námitce žalobce ohledně rozporů ve výpovědích ohledně klíčů od bytu a toho, zda žalobce je nebo není osobou blízkou vůči poškozené, žalovaný uvedl, že to není relevantní. Předmětem řízení bylo jednání žalobce spočívající v narušení občanského soužití tím, že se žalobce vůči poškozené dopustil hrubého jednání tak, že ji rukama srazil na zem a rukama ji držel na zemi a dále ji silně uchopil za ruku, poté ji shodil na postel a sedl si na ni. Žalobce nic neopravňovalo k napadení poškozené z důvodu přisvojení si klíčů nebo jakýchkoliv jiných předmětů. Žalovaný zdůraznil, že je třeba respektovat obecně uznávaná pravidla chování. Neadekvátní způsob řešení konfliktů hrubým jednáním nevede k řešení vzájemných sporů, ale k zásahu do práv jiných osob.

12. **Žalobce v replice** namítal, že správní orgány vůči němu nevystupovaly nestranně a nevypořádaly se s jeho výpovědí. Pochybením bylo nevyslechnutí zasahujících policistů, což žalobce opakovaně navrhoval. Jde o nezávislé osoby, které nejsou ovlivněny poškozenou, ani jim nezáleží na jejím úspěchu v řízení. Správní orgán vyslechl pouze osoby, které mají shodný zájem na výsledku řízení jako poškozená (otec a syn poškozené). Výslech policistů mohl objasnit, v jakém fyzickém a psychickém stavu byla v tu chvíli poškozená. Skutečnost, že městský úřad neučinil ihned po zahájení dokazování tyto výsledky, kdy policejní hlídka měla celý incident v živé paměti, nemůže jít k tíži žalobce. Důkazní břemeno nese správní orgán.
13. Žalobce odmítl to, že by se dopustil vůči poškozené hrubého jednání či ji napadal z důvodu přisvojení si klíčů od bytu, jak tvrdí ve svém vyjádření k žalobě žalovaný. Z přiložených zvukových záznamů z přestupového řízení a z komunikace mezi žalobcem a poškozenou vyplývá, jak se poškozená pokouší v rámci správního řízení žalobci co nejvíce uškodit, zpochybňovat jím navrhované důkazy, napadá zápis z výsledku svého syna na OSPOD s tím, že některé skutečnosti paní „zapisovatelka popletla“ a uvádí je na „pravou míru“. V několika případech poškozená požadovala předat dceru beze svědků v prázdném domě u svých rodičů, což žalobce považuje za velmi netypické chování „obětí“ s tím, že žalobce to naopak striktně vždy odmítl a předání nakonec proběhlo na veřejném místě, jak dokazují nahrávky ze 7. 8. 2018 a 8. 8. 2018, které žalobce navrhl k důkazu. Poškozená nekompromisně vyžaduje svou přítomnost při předávání dcery žalobci, kdy exhibuje a komanduje žalobce před ostatními rodiči při přebírání dcery v mateřské škole takovým způsobem (doba předání až 30 minut), že ředitelka mateřské školy doporučila soudně změnit předávání dcery v mateřské škole bez přítomnosti matky. Žalobce znovu zdůraznil, že podobné chování je přinejmenším velmi podivné, že tzv. „oběť“ agresivně vyžaduje být fyzicky při předání dcery osobně přítomna s žalobcem, který ji údajně napadl; žalobce se naopak maximálně snaží osobní kontakt s tzv. obětí omezit.
14. **Poškozená ve svém vyjádření** uvedla, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím žalovaného a jeho vyjádřením k žalobě a že uvádí na pravou míru tvrzení žalobce. Žalobce v žalobě a replice uváděl tvrzení, která se nezakládají na pravdě. Žalobce ve věci záměrně lhal a opětovně se snaží manipulovat s fakty pouze z důvodu své procesní obrany. Žalobce si nechal od jejího bytu vyrobit klíče sám bez předložení bezpečnostní karty s kódem a bez vědomí poškozené. To se dá dohledat v evidenci duplikátů autorizovaného výrobce. Žalobce si zřejmě nechal klíče vyhotovit u jeho známých ve Zlíně, kteří mají zámečnictví, přičemž ti mu kopie vyrobili bez karty a kódu podle klíče syna poškozené, kterému žalobce vzal klíč ze školní aktovky. Když to poškozená 7. 10. 2017 zjistila, vzala mu klíče a schovala si je do kapsy, protože žalobce neměl žádné právo klíče od jejího bytu vlastnit

a tím méně si bez jejího vědomí pořizovat jejich duplikát. Následně žalobce poškozenou před jejím synem slovně a fyzicky napadl a snažil se jí klíče vzít. Po zdánlivém urovnání této potyčky, kdy žalobce poškozené slíbil, že se to nebude opakovat, se poškozená snažila situaci urovnat především kvůli dětem, podlehla jeho slibům a teprve tehdy mu klíče předala, což uvedla i v řízení o přestupku. Poté, co žalobce slib porušil a 14. 10. 2017 poškozenou slovně znovu urážel, mu poškozená klíče definitivně vzala se slovy „už končím“ (myšleno tak, že už nebude věřit jeho slibům a že on nebude mít už přístup do jejího bytu, na který nemá právo). Následně žalobce poškozenou fyzicky napadl před oběma jejími dětmi. Poškozená se ohradila proti nařčení z nepravdivosti jejích výpovědí.

15. Rozpor nebyl ani ve výpovědi poškozené v záznamu policie ze 14. 10. 2017, jde pouze o upřesnění a doplnění. Poškozená nesouhlasila s tím, že je běžné, že detailní vzpomínky časem slábnou, naopak se člověku po vypjatých stresových situacích vše detailně vybaví, jakmile rozrušení opadne. Nepravdivé je tvrzení žalobce, že hlídku policie volali na jeho popud. I kdyby tomu tak bylo, nešlo by o důkaz toho, že nedošlo k napadení poškozené žalobcem. Žalobce se snaží pouze mystifikovat a jeho procesní obrana je založena na nepravdivých tvrzeních.
16. Správní orgány provedly dokazování výpovědi žalobce, výpovědi poškozené, lékařskými zprávami, fotodokumentací, a záznamem z jednání OSPOD s výpovědí nezletilého syna poškozené, který se incidentu přímo účastnil, a svědeckou výpovědí otce, která je shodná s výpovědí poškozené. Výpověď poškozené je přímým důkazem. Tvrzení žalobce ohledně výpovědi otce poškozené jsou smyšlená a neodpovídají realitě. Naopak otec vypověděl, že nezletilý syn si mu sám stěžoval na chování žalobce a popisoval, jak poškozenou před žalobcem bránil a že nešlo o žádnou legraci, protože poškozenou musel bránit tím, že žalobci skočil na záda. Syn také vypověděl, že právě žalobce byl tím, kdo vyvolával konflikty. Poškozená nesouhlasila s tvrzením žalobce, který se snaží pouze fabulovat. Poškozená také nenapadala pracovníci OSPOD, že špatně zaprotokolovala výpověď syna. Poškozená pouze poukázala na fakt, že je špatně uveden rok, do kdy s nimi žalobce žil a neví, jestli se syn přerekl nebo nedokázal v dané době rozlišit rozdíl mezi rokem 2015 a 2016 nebo šlo o překlep OSPOD.
17. Podle poškozené je výslech policistů neúčelný, protože hlídka dorazila na místo až po zmiňovaném incidentu a policisté nebyli svědky napadení. Poškozená přivolala policejní hlídku 14. 10. 2017 ze svého mobilního telefonu. Žalobce po příjezdu policistům lhal, že se nic nestalo a byl policisty upozorněn na opuštění bytu poškozené. Policisté mu doporučili, aby odjel domů. Při ústních jednáních to byl právě žalobce, kdo neustále přerušoval výpověď poškozené, vykřikoval a slovně ji napadal. Vše je obsahem zvukového záznamu. Policisté nesprávně do úředního záznamu uvedli, že poškozená je přítelkyní žalobce; pouze uvedla, že se jedná o otce její dcery.
18. Po druhém napadení žalobce poškozené vyhrožoval, že pokud oznámení nestáhne, požádá soud o změnu stanovení péče o jejich nezletilou dceru, což následně opravdu udělal. Před samotným napadením nikdy nezmínil, že by měl zájem na změně v péči o dceru, která byla svěřena výlučně do péče poškozené. Poškozená založila do spisu čestná prohlášení sousedů, protože žalobce uvedl, že s poškozenou žije ve společné domácnosti. Tato prohlášení měla prokázat opak.
19. Do května 2017 fungovala ústní dohoda o kontaktu žalobce s dcerou. Od té doby měl žalobce několik známostí, takže nejevil o dceru žádný zájem, ani si nevynucoval pobyt

v bytě poškozené. Poté, co jeho poslední známost skončila, začal opět zvyšovat své nároky a vynucoval si častější návštěvy dcery v bytě poškozené a opakovaně odmítal její byt opustit. Choval se agresivně a vyjadřoval se vulgárně před oběma dětmi. Toto chování vyvrcholilo v říjnu 2017 právě fyzickým napadením a od té doby se jeho chování jen zhoršilo. Kvůli agresivnímu chování žalobce byla poškozená nucena několikrát kontaktovat Intervenční centrum Vsetín s žádostí o radu a pomoc. Žalobce dceru navádí proti poškozené a jejímu bratrovi a po víkendech strávených u žalobce dcera poškozené sama popisovala, co jí žalobce řekl. To už projednával i OSPOD. Žalobce si upravuje skutečnosti ve svůj prospěch, nepravdivě poškozenou obviňuje a podával nepravdivé informace i OSPOD. Proto poškozená požádala svého otce a bratra několikrát o jejich přítomnost při předávání dcery. OSPOD navrhl mimosoudní dohodu o kontaktu s dcerou, tato dohoda byla na OSPOD za přítomnosti žalobce a poškozené sepsána, ale žalobce ji následně odmítl podepsat po telefonické konzultaci s právním zástupcem. OSPOD navrhl asistované předávání dcery, s tím však žalobce nesouhlasil. Předávání dcery probíhá podle nálady žalobce, který vůbec nekomunikuje, ani nepozdraví, ignoruje informace ohledně dcery nebo naopak na poškozenou pokřikuje, slovně ji uráží v přítomnosti dcery a obviňuje z „buzerace“. V přítomnosti otce nebo bratra poškozené se žalobce choval slušně. V přítomnosti právníka žalobce předal písemný návrh na kontakt s dcerou otci poškozené, sám přiznal, že nepovažuje střídavou péči za vhodnou, ale že pokud bude poškozená souhlasit s jeho návrhem a stáhne obvinění z přestupku, nebude střídavou péči žádat, aby se poškozené pomstil. Po připomínkách poškozené žalobce podal žádost soudu o předběžné opatření, které soud zamítl.

20. U soudního jednání 15. 10. 2019 ve věci péče o dceru byla jako svědkyně vyslechnuta ředitelka mateřské školy, která vypověděla, že z důvodu nevhodného otcova chování žádá o předávání dcery mimo areál mateřské školy.
21. Svědkem nevhodného chování žalobce byli mnohokrát členové rodiny poškozené, sousedé, personál mateřské školy, rodiče ostatních dětí z mateřské školy, pracovníce OSPOD i psycholožka z centra poradenství ve Vsetíně.
22. Poškozená nepředávala žalobci dceru v prázdném domě rodičů, ale před domem, kde je spousta sousedů. Žalobce nebere ohled na dceru a její denní režim a spánek. Zvukové nahrávky ze 7. 8. 2018 a 8. 8. 2018 žalobce pořídil bez vědomí poškozené a bez jejího souhlasu, takže není možné k nim přihlížet.
23. Předávání dcery v mateřské škole probíhalo většinou tak, že se žalobce dostavil s třicetiminutovým zpožděním a pouze se snažil vyvolat konflikt, jehož svědky byli někteří z rodičů i učitelky. Ředitelka mateřské školy žalobce několikrát napomínala, aby se před ostatními choval slušně. Po posledním žalobcem vyvolaném incidentu 27. 3. 2019 v mateřské škole její ředitelka kontaktovala OSPOD s prosbou o pomoc při řešení dané situace vyvolané opakujícími se konflikty ze strany žalobce. Proto žádala poškozená i ředitelka mateřské školy předávání dcery v místě trvalého bydliště. OSPOD navrhl asistované předávání, s tím však žalobce nesouhlasil.
24. Výpovědi osob v příbuzenském poměru k poškozené představují další důkazní materiál a k výpovědi nezletilého syna poškozené správní orgány přihlížely pouze jako k listinnému důkazu, nikoliv jako výpovědi svědka. K prokázání spáchání přestupku postačuje i řetězec nepřímých důkazů. Lékařské zprávy a fotografie poranění jsou nevyvratitelnými důkazy.

25. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku policie ze 14. 10. 2017, že žalobce poškozenou silně chytíl za ruku a schválně jí vzal kabelku a tu jí nechtěl vrátit. Incidentu byly přítomny děti K. M., nar. X, a D. B., nar. X. Ke zranění osob a škodám na majetku nedošlo.
27. **Poškozená ve svém vyjádření** (k výzvě městského úřadu k vyjádření případného souhlasu se zahájením řízení o přestupku) uvedla, že žalobce ji fyzicky atakoval, slovně vulgárně urážel a před dětmi jí vzal kabelku ze země v chodbě jejího bytu a chtěl z ní žalobkyni vzít klíče od jejího bytu a nechtěl jí kabelku vrátit. Při přetahování o kabelku žalobce srazil poškozenou na postel, poškozená spadla z postele na záda, žalobce si na poškozenou sedl a dál se snažil vyndat klíče z kabelky. Sedmiletý syn žalobkyně na žalobce vyskočil, aby žalobce poškozenou pustil. Žalobce poškozenou pustil a ta zavolala policisty, kteří po příjezdu vyzvali žalobce, aby opustil byt poškozené, což žalobce učinil. Žalobce způsobil poškozené hematomy, poškozená nemohla hýbat dvěma prsty na levé ruce, proto vyhledala druhý den ráno chirurgické ošetření a poté praktického lékaře. Poškozená doložila k důkazu dvě lékařské zprávy a rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně o svěření dcery do péče poškozené. K dokreslení poškozená uvedla, že měří 163 cm a váží 47 kg a žalobce měří 197 cm a váží asi 85 kg a pracuje jako nákupčí u České zbrojovky a. s. v Uherském Brodě. Žalobkyně našla ve skříni povolení nosit zbraň a oznámení o vlastnictví zbraně žalobce a neví, jestli si je tam žalobce odložil, když hlídal dceru nebo chtěl poškozenou vystrašit. Žalobce poškozenou fyzicky napadl opakovaně. Dne 7. 10. 2017 poškozená policii nevolala, pomohl jí syn.
28. Podle zprávy chirurga z 15. 10. 2017 poškozená byla držena mužskou silou za ruce, má bolest pravé ruky při pohybu a palpaci na dorsu ruky v průběhu III, IV. MC, na dorsu ruky je drobný otisk nehtu, má hematom na uln. straně předloktí PHK před zápěstím, RTG negativní.
29. Podle zprávy praktického lékaře ze 17. 10. 2017 byla vyšetřena 15. 10. 2017 po napadení bývalým přítelem, contusio manus 1. sin, palpační citlivost hřbetu ruky LHK, hematom na předloktí PHK, tři hematomy na pravém stehně a dva hematomy pod levým kolenem, DPN nepotřebuje.
30. Ve vysvětlení 13. 11. 2017 poškozená trvala na tom, aby syn byl vyslechnutý jako svědek, protože nemá jinou možnost. Žalobce není pro poškozenou osobou blízkou od roku 2015.
31. **Žalobce při ústním jednání** městskému úřadu 13. 12. 2017 vypověděl, že s poškozenou mají dceru. Před dvěma lety si žalobce našel práci jinde s tím, že si myslel, že se poškozená za ním přestěhuje. Pak ale dostal rozhodnutí soudu, že dcera je svěřena do péče matky. Normálně žili ve společné domácnosti. Docházelo mezi nimi ke konfliktům, poškozená ho neustále z bytu vyhazovala. Žalobce s celou rodinou vychází. Poškozená řekla svému otci, aby žalobce z bytu vyhodil. Poškozená je velmi vulgární, a to i před dětmi, chce mít nad žalobcem „navrch“. Žalobce byl s poškozenou v domácnosti jen proto, že má dceru velmi rád. Není pravda, že od roku 2015 spolu nežijí. Žalobce má důkazy, že do 14. 10. 2017 v bytě normálně žil, ale za podmínky, že musel plnit její rozkazy. Ona svolila, že s ní může žít v domácnosti, ale on musí plnit její podmínky, požadavky a rozkazy. Dne 14. 10.

2017 poškozená opět žalobce vyhazovala z bytu, protože si vzal bez dovolení čokoládu. Žalobce nevěděl, co už má dělat a tak jí řekl, jestli ho chce z bytu vyhodit, ať na něho zavolá policii, což neměl dělat. Žalobce policistům ukázal skříň, kde měl všechny svoje věci, takže bylo jasné, že v bytě normálně bydlí. Pak, když se 15. 10. 2017 vrátil do bytu, poškozená ho nechtěla pustit a věci měl vyházené před bytem. Žalobce její oznámení bral tak, že si připravuje podklady pro soud kvůli péči o dceru. Ke konfliktu 7. 10. 2017 žalobce uvedl, že se nic nestalo, je to lež. Ten den byli na návštěvě u otce poškozené, odpoledne. Žalobce nechápal, jak mohl poškozenou napadnout v poledne a pak být na návštěvě. Žalobce uvedl, že není pravda, že by mu její syn Dominik skočil na záda a měl tak zachraňovat svou matku. To je lež. Dominik nemohl nic vidět, protože se nic nestalo. Žalobce poškozenou fyzicky nenapadl. Žalobce nechápal, proč poškozená nejdříve policistům uvedla, že se měli tahat o kabelku, že ji držel za ruku a pak v písemném vyjádření vše přibarvila a popisuje jinak, proč to neuvedla policii. Žalobci přišlo kruté, že by měl vypovídat sedmiletý syn žalobkyně. Žalobce s ním má velmi dobrý vztah a neví, jak by to bral, že musí proti němu vypovídat.

32. **Poškozená** požádala o účastenství v řízení a o náhradu škody 90 Kč (regulační poplatek v nemocnici 15. 10. 2017). Žalobkyně doložila **čestné prohlášení** Ing. J. S, že se po rozvodu bez problémů potkávají při návštěvách syna, bez problémů komunikují a domlouvají se na výchově dítěte. Poškozená nikdy nebránila styku se synem, naopak byla vždy vstřícná. Ing. S. nepovažoval za dobré, když se otec druhého dítěte poškozené snaží ovlivňovat syna, vyzvídá na něm, kde se matka zdržuje ve chvílích svého volna, a dokonce poškozenou v nepřítomnosti syna opakovaně slovně i fyzicky napadal, jak mu syn několikrát sám sdělil.
33. **Otec poškozené** ve své výpovědi 8. 1. 2018 jako svědek uvedl, že dcera mu ukazovala modřiny na ruce a nějaký škrábanec, ale svědek se nechtěl mezi žalobce a poškozenou míchat. Druhý den vzal svědek vnuka do školy a vnuk mu sám řekl, že doma žalobce napadl poškozenou, že ji shodil na postel, že jí držel ruce a bral kabelku a vnuk šel poškozenou bránit. Svědka to překvapilo, když žalobce je „chlap jak hora“ a vnuk řekl, že mu vylezl na záda. Svědek se ještě ptal, jestli to nebylo jen „kočkování“, ale vnuk řekl, že to bylo doopravdy. Svědek měl pocit, že vnuk z toho byl špatný, zná ho, myslí si, že si to nevymyslel a že se žalobce bál, to vycítil už dřív. Poškozená řekla svědku (svému otci) i o konfliktu 7. 10. 2017, kdy žalobce poškozenou povalil na zem a opět u toho měl být vnuk. I o tomto konfliktu vnuk svědku vyprávěl a popsal ho, vnuk vyskočil na žalobce, držel ho kolem krku. Žalobce se obrátil na svědka e-mailem, aby poškozená stáhla oznámení. Svědek to poškozené řekl, ale ona nesouhlasila. Žalobce k této svědecké výpovědi uvedl, že jde o výpověď otce poškozené a že trvá na tom, že poškozenou nikdy nenapadl.
34. **Poškozená v písemném vyjádření** ze 14. 2. 2018 uvedla, že žalobce si našel novou práci z důvodu ukončení společného soužití. Soud rozhodl o svěřeni dcery do péče na základě dohody obou rodičů. Poškozená se přistěhovala s oběma dětmi teprve před pár měsíci, a proto nemohli žít na této adrese, jak tvrdí žalobce. Žalobce nevychází s žádným členem rodiny poškozené dobře, což potvrdil otec poškozené jako svědek. Nepravdivé je i tvrzení žalobce o tom, že poškozená je vulgární, že chce mít „nad ním navrch“ a že žalobce žil s poškozenou jen proto, že má dceru rád. To mohou vyvrátit všichni členové rodiny poškozené a potvrdit nepřiměřené chování žalobce vůči poškozené a jejímu synovi. Ukončení společné domácnosti je potvrzeno rozsudkem o svěřeni dcery do péče a zprávou z jednání OSPOD ze 17. 5. 2017, kde žalobce sám uvedl, že pravidelně dojíždí za dcerou

ze Zlína. Nepravdivé je tvrzení, že žalobce ukazoval policistům své věci ve skříni v bytě poškozené, protože policisté stáli v chodbě bytu za přítomnosti žalobce, poškozené a obou dětí. Dne 15. 10. 2017 poškozená byla s dětmi na pohotovosti a s žalobcem se nesetkala. Otec a bratr poškozené, který je vlastníkem bytu ve stejném domě o patro výše, umožnili žalobci vstup do hlavní chodby domu, kde si žalobce převzal nachystané věci před dveřmi bytu. Žalobce podal návrh soudu ve věci péče o dceru po zahájení řízení ve věci přestupku a naléhal na poškozenou, aby obvinění stáhla, a pak nebude soudu žádný návrh zasílat. Syn se žalobce bojí a nechce se s ním stýkat.

35. **Podle záznamu z jednání na OSPOD 28. 2. 2018** osmiletý syn poškozené vypověděl, že si s žalobcem rozuměl, když bydleli na O., v roce 2015 až 2016. V roce 2017 spolu vycházeli špatně. Syn poškozené si chtěl něco vzít, ale žalobce mu to nechtěl dát. Syn poškozené chtěl přepnout televizi, ale žalobce mu to nedovolil a křičel na něj. Slyšel, jak se poškozená a žalobce hádali. Žalobce říkal slova, která ve škole říkají starší žáci, syn poškozené je říct OSPOD nechtěl. Poškozená taková slova taky říkala, ale žalobce častěji. Žalobce u nich bydlel v roce 2016, jinak spíš o víkendech a pak chodil jen na návštěvy, doma se hádali. Jednou žalobce na poškozenou v kuchyni skočil, že chtěl klíče od bytu, sebral jí kabelku. Syn poškozené na žalobce skočil zezadu, na záda, aby poškozenou nechal. Žalobce ho chtěl chytit za ruku nebo nohu, ale syn poškozené uhnul. Nakonec klíče zůstaly u poškozené, která žalobci řekla, ať jde pryč. On šel, jen se vrátil pro mobil, mezitím se ještě hádali. Asi za týden žalobce přišel pro sestru, sestra říkala, že se poškozená se žalobcem perou, tak syn poškozené na žalobce skočil. Žalobce ležel na poškozené, která ležela v posteli na zádech, a žalobce se snažil jí vzít kabelku, křičel na poškozenou, sestra se na to dívala a usmívala se, syn poškozené nevěděl proč. Syn poškozené chytil žalobce za nohy a žalobce si stoupl, poškozená pak zavolala policii. Syn poškozené slyšel, jak žalobce policii řekl, že ho poškozená napadla. Poškozená pak zavolala otci syna a ten si ho odvezl na dva dny. Syn poškozené mu vše řekl, i dědovi.
36. **Žalobce v písemném vyjádření z 26. 3. 2018** uvedl, že poškozená mění své výpovědi, které jsou účelové. Poškozená hádky a rozepré vyprovokovala. Synovi poškozené je osm let a je ovlivnitelný. Bylo porušeno právo žalobce být přítomen výslechu syna poškozené. Jednání žalobce nebylo prokázáno a nebylo škodlivé.
37. Na fotografiích ze 17. 10. 2017 jsou vidět drobné modřiny a škrábance na štíhlých končetinách a piercing v pupeční jizvě.
38. Poškozená doložila do spisu čestná prohlášení jedenácti osob (matka, otec jejího syna, sousedi z bytového domu), zejména o tom, kdo bydlel v bytě za poslední roky, o chování žalobce a poškozené. Městský úřad s nimi seznámil **při ústním jednání 29. 3. 2018** žalobce a ten uvedl, že nejsou pro řízení podstatné, s přestupkem nesouvisejí. Žalobce uvedl k výpovědi nezł. syna poškozené, že byl zmanipulovaný, že poškozená je mstivá a že teď ho její syn ani nepozdraví, má zakázáno se bavit se žalobcem. Poškozená uvedla, že vyjádření žalobce je snůška lží. K výpovědi svého syna uvedla, že je v záznamu chyba, že žalobce s nimi žil do roku 2015, syn se spletl nebo je to špatně zapsané. Incident s kabelkou nastal jen v druhém případě, asi se syn spletl. Obhajoba žalobce je účelová, připravuje se na střídavou péči.
39. Podle evidence přestupků má žalobce jeden záznam z 15. 11. 2017 podle zákona o zbraních (neoznámení nabytí či převodu zbraně z nedbalosti).

40. Městský úřad zastavil řízení o přestupku spočívajícího v tom, že žalobce poškozené vzal kabelku a odmítal ji vrátit poškozené, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití.
41. Rozhodnutí městského úřadu z 24. 5. 2018 o hrubém jednání žalovaný zrušil v odvolacím řízení, protože účastníci řízení nebyli seznámeni s podklady rozhodnutí.
42. Městský úřad v **rozhodnutí o přestupku z 22. 10. 2018** vycházel z oznámení přestupku a z protokolů o ústních jednáních o výpovědích žalobce, poškozené, otce poškozené a záznamu o výpovědi syna poškozené u OSPOD městského úřadu, lékařských zpráv a fotografií. Žalobce opakovaně spáchání přestupu popřel, ale připustil, že rozhodného dne došlo mezi ním a poškozenou ke slovnímu konfliktu. Poškozená ho vyhazovala z bytu, žalobce jí řekl, ať zavolá policii. Poškozená trvala na tom, že ji žalobce dvakrát fyzicky napadl a musel ji zachraňovat její nezletilý syn. Když 7. 10. 2017 zjistila, že si žalobce nechal vyrobit kopie klíče od jejího bytu bez jejího vědomí, tyto klíče mu vzala a dala si je do kapsy kalhot, poté ji žalobce srazil na zem, klečel na ní a snažil se jí klíče vzít. Žalobce přestal, až když na něho skočil na záda syn poškozené. Dne 14. 10. 2017 došlo k opětovné hádce kvůli klíčům od bytu, poškozená vzala žalobci klíče z bundy; proto jí on vzal kabelku s jejími klíči a nechtěl kabelku vrátit, začali se o kabelku přetahovat. Žalobce shodil poškozenou na postel a sedl na ni, když se bránila, ohnul jí bolestivě prsty na ruce. Když zakřičela bolestí, přiběhl syn a opět skočil žalobci na záda. Poškozená šla k lékaři až druhý den, protože večer nemohla nechat děti doma samotné.
43. Otec poškozené uvedl, že dcera mu o konfliktu 7. 10. 2017 řekla, žalobce ji měl povalit na zem, byl u toho vnuk. Vnuk otci poškozené řekl, že žalobce shodil maminku na zem a vnuk ji bránil tak, že skočil na žalobce a držel ho kolem krku. Jednou v neděli mu dcera řekla, že je na pohotovosti, a když ji ten den potkal, řekla mu, co se mezi ní a žalobcem stalo a ukazovala otci modřiny a škrábance po těle. Druhý den otec poškozené vzal vnuka do školy a ten mu sám řekl, že žalobce napadl mamku, shodil ji na postel a bral jí kabelku, vnuk maminku bránil tak, že žalobci vylezl na záda.
44. Syn poškozené OSPOD 28. 2. 2018 bez přítomnosti matky uvedl, že žalobce a mamka se hádali, žalobce skočil na mamku kvůli klíčům od bytu a chtěl jí sebrat klíče z kabelky. Proto syn poškozené na žalobce zezadu skočil, na záda, aby mamku nechal. Za nějakou dobu, asi za týden, mu řekla jeho mladší sestra, že se mamka se žalobcem pere. Žalobce ležel na mamce na posteli a snažil se jí vzít kabelku, kterou držela v ruce. Syn poškozené skočil žalobci na záda, žalobce křičel, aby mamka pustila kabelku. O tom, co se stalo, řekl svému otci a dědovi.
45. Městský úřad vycházel z lékařské zprávy z 15. 10. 2017, podle které poškozená lékaři oznámila, že byla držena mužskou silou za ruce, nyní ji bolí ruka při pohybu a také byla držena za paže. Lékař objektivně zjistil na dorsu ruky drobný otisk nehtů, hematom na předloktí nad zápěstím. Podle zprávy lékaře ze 17. 10. 2017 byl u poškozené zjištěn hematom na předloktí, tři hematomy na pravém stehně a dva hematomy pod levým kolenem.
46. Nepřímé důkazy tvoří ucelený řetězec a prokazují, že žalobce ve dvou případech fyzicky napadl poškozenou. Modřiny potvrzené lékařskou zprávou svědčí tvrzení poškozené, že k napadení skutečně došlo. Doložené fotografie korespondují s lékařskými zprávami. Svědek – otec poškozené podpořil výpovědi tvrzení poškozené. Konflikt mezi poškozenou a žalobcem potvrdil jeho vnuk. Dcera mu ukazovala modřiny a škrábance na těle. Podle otce poškozené vnuk a poškozená popsali napadení shodně. Syn poškozené popsal dva

případy napadení matky, ke kterým došlo krátce po sobě v době asi jednoho týdne. I když se některé detaily v jeho vyjádření lišily vzhledem k výpovědi matky, jeho popis napadení souhlasil s výpovědí poškozené.

47. Jednání žalobce překročilo rámec pouhé nevhodnosti a porušilo zájem společnosti a nešlo o nutnou obranu, i kdyby jeho poškozená slovně urážela nebo provokovala. Poškozenou navrhovaní svědci dle městského úřadu mají svědčit spíše u OSPOD nebo soudu a navrhované prokázání, kdy a jak společně žalobce a poškozená v bytě žili, nemá přímý vztah k přestupkovému jednání. Proto městský úřad prohlášení sousedů a dalších osob neprováděl jako důkaz.
48. Žalobcem namítaný rozpor v tvrzení poškozené policistům a poté při ústním jednání nepovažoval městský úřad za rozpor, rozdíl spočíval v podrobnosti tvrzení. Opakovaná tvrzení poškozené byla shodná a konzistentní. I kdyby poškozená žalobce vyprovokovala vulgárními nadávkami nebo vyhazováním z bytu, nelze hrubé jednání žalobce tolerovat. Žalobce v jednom případě rukama shodil poškozenou na zem, kde ji rukama držel a v druhém případě shodil na postel, kde na ni klekl. V obou případech byla naplněna formální i materiální stránka přestupku, neboť bezpochyby je takový útok na ženu proti zájmu společnosti.
49. K námitkám k výsledku syna poškozené městský úřad uvedl, že správní orgán důrazně poškozenou upozornil, že její syn může být jedním na OSPOD stresován a bude pouze na zvážení správního orgánu, zda vůbec jeho výpověď přijme jako důkaz. Syn poškozené vzhledem ke svému věku (osm let) nebyl k jednání předvolán a jako svědek poučen o povinnosti vypovídat pravdu. Orgán SPOD má právo ve věcech týkajících se konfliktních situací v rodině kontaktovat nezletilé děti a sepsat s nimi záznam. Tento záznam použil městský úřad jako důkaz, protože nebyl na místě jiný očitý svědek. Tento záznam byl použit jako listinný důkaz. Městský úřad se nedomníval, že by nezletilý syn byl naveden k výpovědi svou matkou, protože syn uvedl, že vulgární nadávky používal jak žalobce, tak jeho matka.
50. K návrhu žalobce na výslech policistů městský úřad uvedl, že policisté nebyli přítomni konfliktu a mohli pouze popsat, jaké byly v době jejich příjezdu na místě emoce. Podle úředního záznamu policie byla oznamovatelkou přestupku poškozená, a i když žalobce s přivoláním policie souhlasil, nejedná se o důkaz, že k napadení nemohlo dojít. Žalobce si musel být vědom svého jednání, k fyzickému napadení bez úmyslu nemohlo dojít. Ústní jednání ve věci přestupku byla velmi náročná, oba účastníci řízení se opakovaně vzájemnými výčitkami vraceli do minulosti ke svému soužití, občas zvyšovali hlas, skákali si do řeči, obviňovali se ze lži, ale ani z jedné strany nedocházelo k urážkám. Pokud žalobce chtěl při incidentu pouze vrátit své klíče, které mu poškozená odmítala vydat, dle městského úřadu zvolil jako řešení zcela nevhodný a neadekvátní způsob. Nebezpečnost jednání zvyšovala přítomnost dvou malých dětí.
51. Městský úřad výpisy z účtu kreditní karty žalobce a zvukové nahrávky nepovažoval za důkazy, které by měly vliv na rozhodnutí. Výpisy z účtu měly prokázat, že v inkriminované době se žalobce zdržoval ve Vsetíně a bydlel u poškozené. Zvukové nahrávky měly prokázat komunikaci mezi žalobcem a poškozenou ohledně předávání jejich dcery, že nyní probíhá již normálně a že poškozená nemá ze žalobce strach. Podle městského úřadu nemají tyto navržené důkazy vztah k přestupku. Poškozená neoznačovala žalobce za osobu blízkou, tak jak to požadoval žalobce.

52. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** potvrdil postup a závěry městského úřadu. Znak skutkové podstaty předmětného přestupku byly naplněny, jednání žalobce překračuje rámec pouhé nevhodnosti a narušuje tak zájem na občanském soužití.
53. Z výsledků provedeného dokazování vyplynulo, že se žalobce shora popsaného jednání dopustil. Konflikty potvrdili poškozená i žalobce. Žalovaný konstatoval, že provedené důkazy a podklady rozhodnutí vzájemně korespondují a tvoří jeden logický celek. Tvrzení žalobce stojí proti těmto důkazům osamoceně a není podpořeno žádným jiným důkazem či podkladem rozhodnutí. Žalovaný se shodl s městským úřadem v tom, že jednání žalobce nelze považovat za nutnou obranu. I kdyby poškozená jednání žalobce vyprovokovala, jednalo by se zcela zjevně o jeho nepřiměřenou reakci a tedy tzv. vybočení z nutné obrany.
54. Podle žalovaného žalobce jednal úmyslně. Z okolností celé věci lze nepochybně dovodit, že žalobce jednal s úmyslem nepřímým, když věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej ohrozí nebo poruší, byl s tím srozuměn. S ohledem na svůj věk si musel být žalobce dostatečně vědom toho, že použití fyzické síly, navíc vůči ženě, s cílem zmocnit se klíčů od bytu, není správné a není ani v souladu s právními předpisy.
55. Jako nedůvodnou shledal žalovaný námitku žalobce o nevěrohodnosti výpovědi poškozené a jejího otce. Svědek vypovídal o skutečnostech, které slyšel. Svědky mohou být osoby dospělé, nezletilé, včetně osob mladších 15 let, i osoby s duševními a fyzickými vadami. Svědkem může být i poškozený, ač je na výsledku přestupkového řízení více zainteresován než jiní svědci. Příbuzenský či jiný vztah svědka k účastníkovi řízení bez dalšího neznamena nevěrohodnost svědka či jeho nezpůsobilost svědčit; zjistí-li soud okolnosti, které mohou ovlivnit svědkovu věrohodnost, vezme je v úvahu při hodnocení jeho výpovědi (viz rozsudek Nejvyššího soudu z 27. 12. 2012, sp. zn. 25 Cdo 133/2011). Městský úřad vyslechl svědky a jejich výpovědi označil za věrohodné a objektivní. Ani žalovaný v nich neshledal nic, co by nasvědčovalo jejich účelovosti, neobjektivnosti či nevěrohodnosti. Svědci byli poučeni podle § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), o povinnostech svědka.
56. Nedůvodná byla námitka založení napadeného rozhodnutí pouze na řetězci nepřímých důkazů. Tento postup je možný, jestliže na základě výsledku hodnocení těchto důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty (přesvědčení) o tom, že se tato skutečnost opravdu stala (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3622/10 z 16. 6. 2011). Podle žalovaného byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Důkazy shromážděné městským úřadem tvoří ucelený řetězec, kdy jednotlivé části do sebe logicky zapadají a jsou v souladu mezi sebou i s dokazovanou skutečností. Žalovaný k námitce k výsledku policistů uvedl, že návrhy na dokazování není správní orgán vázán. V dané věci nejsou dány důvody pro konstatování tzv. opomenutého důkazu. S vysvětlením odmítnutí navržených důkazů žalovaný souhlasil. Pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* a zastavení řízení, jak navrhoval žalobce, v daném případě nebylo místo. Nešlo o případ, kdyby proti sobě stály dvě odlišné výpovědi a další důkazy nebylo možné provést a zjistit skutkový stav.
57. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
58. Nedůvodná je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jako jeden celek obsahují všechny náležitosti podle § 68

správního řádu, všechny rozhodovací důvody, včetně přesného popisu skutkových zjištění a závěrů i reakce na námitky žalobce.

59. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38].
60. Spornou otázku v posuzované věci bylo, jestli se žalobce dopustil popsaných přestupků, resp. jestli mu spáchání přestupků bylo v souladu se zákonem prokázáno v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, tj. že byl zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
61. Soud zdůrazňuje, že předmětem přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí je zákonnost jeho vydání a zákonnost postupu správních orgánů, které jeho vydání předcházely. Předmětem řízení byla jednání žalobce, která byla přestupkem. Předmětem řízení nebyly vztahy žalobce s poškozenou, péče o jejich dceru (nyní pětiletou, v době spáchání přestupku dvouletou), další vztahy v rodině a domě atd.
62. Soud nesouhlasí s právním názorem žalobce, že v dané věci měly správní orgány v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobce v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z předmětných přestupků. Proto nemá zdejší soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozsudek NSS z 28. 2. 2014, č. j. 2 As 109/2012-26, příp. Nejvyššího soudu z 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a z 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutky skutečně staly způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí městského úřadu.

63. Jak uvedl Ústavní soud obdobně ve svém usnesení z 12. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1806/09, č. U 6/66 SbNU 441, zásadu *in dubio pro reo* nelze vykládat tak, že by jakékoli nepodstatné nejasnosti ohledně skutkového děje, plynoucí zejména z drobných rozporů ve výpovědích svědků, musely vždy nutně vést ke zproštění obžaloby. Není porušením presumpce neviny, jestliže obecný soud srozumitelným a logickým způsobem vysvětlí, proč výpovědi svědka či obžalovaného uvěřil či nikoli; rozpory ve výpovědích lze překlenout v rámci hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu (srov. i dikci § 2 odst. 5 tr. řádu: „skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti“). To platí obdobně i pro přestupkové řízení v posuzované věci. Správní orgány se podrobně k namítaným rozporům vyjádřily a soud se závěry správních orgánů souhlasí.
64. Městský úřad jednání žalobce 7. 10. 2017 i 14. 10. 2017 prokázal svědeckou výpověď poškozené, výpovědi otce a syna poškozené (formou čtení listiny z OSPOD), fotografiemi a lékařskými zprávami. Tyto důkazy v souladu s oznámením přestupku a bez důvodných pochybností prokázaly obojí jednání žalobce, protože byly významem shodné nebo se navzájem doplňovaly a navazovaly na sebe. Důkazy tvořily ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňoval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů spolehlivě prokázala všechny okolnosti spáchaných skutků, které měly znaky předmětné skutkové podstaty přestupku, a nad vši rozumnou pochybnost stavila najisto, že se žalobce jednání dopustil, a současně vyloučila možnost jiného závěru.
65. Ostatně, žalobce zcela nezpochybňoval konflikt, pouze ho popsal jinak, mírněji. Žalobce rozumné či důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu nevnesl.
66. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že syn byl zmanipulován svou matkou a instruován k výpovědi. Ze svědecké výpovědi otce poškozené vyplynulo, že syn poškozené sděloval své vjemy v podstatných rysech přestupku OSPOD shodně jako dědečkovi záhy po konfliktu.
67. Soud shodně s městským úřadem a žalovaným shledal drobné a dílčí nepřesnosti ve výpovědích poškozené, jejího syna a otce, jako nevýznamné a nepodstatné; neměly vliv na posouzení rozhodných skutečností a věci v celém souhrnu.
68. Ani dílčí rozpor ve výpovědi svědka automaticky nediskvalifikuje všechna ostatní tvrzení, která uvedl. Předně je třeba zdůraznit, že při hodnocení důkazních prostředků je třeba rozlišovat pojmy „věrohodnost“ a „pravdivost“. Zatímco věrohodnost představuje vlastnost důkazního prostředku, pravdivost souvisí s hodnocením informace získané z tohoto důkazního prostředku (viz FENYK, Jaroslav; CÍSAŘOVÁ, Dagmar; GRÍVNA, Tomáš. *Trestní právo procesní*. Vydání 6. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 362). Kromě toho „hodnocením důkazu po stránce jeho pravdivosti se dochází k závěru, zda obsah provedeného důkazu je pravdivý, tedy které závažné skutečnosti, o nichž důkaz podává zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané, existující) skutečnosti a které nikoliv.“ (JELÍNEK, Jiří; et al. *Trestní právo procesní*. Praha: Leges, 2010, s. 363).
69. Je třeba rovněž upozornit na to, že věrohodnost a pravdivost se posuzuje jinak u poškozené a jinak u obviněného z přestupku, který může – na rozdíl od svědka – na svou obhajobu uvádět cokoli (i lhát), může se hájit jakýmkoli způsobem nebo nevypovídat. Obviněný k takovému jednání má motiv, mohl by se vyhnout trestu.

70. K argumentaci správních orgánů v meritorních rozhodnutích soud k žalobním námitkám dodává, že není pravda, že otec poškozené vypověděl, že se mu jeví nepravděpodobné, že by chtěl žalobce poškozenou jakkoliv úmyslně napadnout a že se s tím správní orgány vůbec nevypořádaly. Soud podrobně citoval podstatné skutečnosti ze svědecké výpovědi otce poškozené v bodě 33 tohoto rozsudku, který se vyjádřil jinak (viz bod 33 – svědek pouze nechtěl sdělením vnuka věřit, byl překvapen, ale popsal jasné, jaké skutečnosti mu vnuk sdělil). Městský úřad vyhodnotil nepřímý důkaz – výpověď otce poškozené tak, že se shoduje s výpovědí poškozené (viz body 43 a 46 tohoto rozsudku). Žalovaný se k tvrzení svědka (otce poškozené) srozumitelně vyjádřil a neshledal jeho tvrzení jako nedůvěryhodná (viz bod 55 tohoto rozsudku).
71. Jako nedůvodnou shledal soud námitku nedůvěryhodnosti výpovědi svědka - otce i syna poškozené, pro jejich příbuzenský poměr. Pouhý odkaz na rodinné a přátelské vztahy mezi svědky a poškozenou nemůže být sám o sobě důvodem pro vyhodnocení svědků jako nedůvěryhodných. K tomuto závěru by se musely připojit další indicie či důvody, které by jej podpořily. Takové okolnosti však ve správním řízení najevo nevyšly, a ani v žalobě nebyly uváděny jiné, nové okolnosti, pro které by měly být přehodnoceny důkazy výpovědi svědka - otce poškozené - a výpověď nezletilého syna u OSPOD, provedený jako důkaz ve správním řízení čtením listiny o tomto výsledku.
72. Jak uvádí trestněprávní doktrína, obviněný může „vypovídat způsobem, jakým uzná za vhodné, jeho právo nevypovídat vůbec či právo nejen na úplné doznání (což může být subjektivně relativní), ale i právo lhát, aniž by měl a mohl být za svou výpověď jakkoli sankcionován či by mu jeho výpověď měla být dáována k tíži. Z pravidla, že obviněnému – obžalovanému musí být vina prokázána, vyplývá, že není povinen svou nevinu prokazovat, ale má právo uvádět okolnosti, které jeho obvinění zeslabují či zpochybňují a které slouží k jeho obhajobě, a k tomu má právo navrhopvat a předkládat důkazy“ (viz Jelínek, J. Trestní zákoník a trestní řád: s poznámkami a judikaturou: zákon o soudnictví ve věcech mládeže, zákon o výkonu vazby, zákon o výkonu trestu odnětí svobody, advokátní tarif. 2. aktualizované vydání podle stavu k 1. 12. 2011. Plzeň: Leges, 2011, str. 244).
73. Pro úplnost soud konstatuje, že jednání, jímž se znemožňuje nebo omezuje volný pohyb člověka a zároveň se mu zabráňuje o svém pohybu svobodně rozhodovat, může být dokonce (za splnění ostatních zákonných podmínek) posouzeno i jako omezování osobní svobody dle § 171 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Dle soudní praxe přitom není rozhodná délka doby, po níž se svoboda omezuje, může jít o omezování na krátkou dobu - např. svíráním v náruči, držením paží nebo jiným uchopením a zadržováním (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 3 Tdo 603/2015, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, z 21. 12. 2016, č. j. 50 A 6/2016-54).
74. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že výsledku policistů coby svědků nebylo třeba. Svědek má vypovídat o skutečnostech, které bezprostředně viděl, slyšel a jichž byl přítomen (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 10 Afs 256/2014). Podle provedeného dokazování policisté nebyli ani jednomu z projednávaných přestupků přítomni.
75. Žalobce namítal (zjevně jako okolnost věci) hrubé či nevhodné chování poškozené, jejíž je obětí, avšak tato svá tvrzení nijak nedoložil.
76. Lichá je námitka nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nemožnost žalobce být přítomen výsledku syna poškozené jakožto svědka. Žalobce zcela pominul § 102 trestního

řádu (zákon č. 141/1961 Sb.), který se analogicky použije i při správním trestání, a podle kterého výslech nezletilého syna poškozené proběhl. Městský úřad vysvětlil, že jako důkaz použil listinu o výslechu syna poškozené. Námitky žalobce nevyvolaly ve správním řízení potřebu dalšího dokazování např. ve formě výslechu autora listiny – přítomné pracovnice OSPOD k okolnostem sepsání listiny. Podle soudu obsah listiny nevzbuzuje sám o sobě pochybnost použitelnosti této listiny jako důkazu (např. že by byl syn poškozené traumatizován, mluvil šepem apod.). Sepsání listiny byly přítomny dvě pracovnice OSPOD, nebyla přítomna žádná osoba, která by připadala v úvahu jako svědek v posuzované věci a syn byl vyslechnut v nepřítomnosti poškozené matky. Soud přezkoumal použitelnost listiny jako důkazu v rozsahu žalobních námitek a shledal tento důkaz jako použitelný a přípustný.

77. Jako neopodstatněnou shledal soud námitku, že osvědčení zákonnosti napadeného rozhodnutí brání skutečnost, že městský úřad vydal rozhodnutí o přestupku až 24. 5. 2018, tj. po uplynutí šedesátidenní lhůty ode dne zahájení řízení a šlo o průtahy. Na věc dopadá zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a ten, ani jiný zákon, nestanoví zánik odpovědnosti proto, že správní orgán o přestupku nerozhodl do 60 dnů od zahájení řízení. Podle § 30 a násl. zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí lhůta činí tři roky a byla dvakrát přerušena: podle § 30 odst. 1 písm. a) – vydáním oznámení o zahájení řízení – a b) – vydáním rozhodnutí o přestupku. Žalobcem zmiňované rozhodnutí z 24. 5. 2018 není účinné, resp. neexistuje, protože ho žalovaný zrušil z důvodu neseznámení účastníků řízení s podklady rozhodnutí.
78. Soud neprovedl důkaz záznamem OSPOD z 17. 5. 2017, protože pochází z doby téměř pět měsíců před spácháním přezkoumávaných přestupků, ani příloženými zvukovými nahrávkami, které se nijak nevztahují podle tvrzení samotného žalobce k předmětným přestupkům, ani záznamy z přestupkového řízení, protože jejich obsah je zaznamenán v protokolech o ústním jednání.
79. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
80. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).
81. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady ze spisu nezjistil, ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně